

Той не отвърна, помилва снизходително лицето ѝ, отново сбра вежди и запали цигара, съобразявайки какво да прави.

— Ама аз не се шегувам — продължаваше жената. — Защо да не останем тук?.. Виж колко е хубаво!.. Щом съм не, ще тръгнем!..

Лятната нощ бе изпълнила пространството и всичко наоколо се бе преобразило. Разсеяната светлина на безбройните едри звезди смътно отделяше небето от невидимата земя. Едно бездънно мълчание бе потопило целия свят и само шумът на съскащите в тъмнината класове и песента на щурците бяха единствените, потайни звукове, родени, сякаш, из самия мрак.

След минута, мъжът веднага реши:

— Трябва да нощуваме в града. Утре ще прегледам повредата... По дяволите!.. Няма какво да се избира!..

Той отново се качи вътре, запали малките фарове, обърна предпазливо колата и бавно пое към блещукащите светлини на градчето.

Тя погали ръката му:

— Не струва да се ядосваш, за такава дреболия... Мигар и така не е ху-